

Quấy nhiễu tình dục _ Sexual Harassment

Cách đây khoảng 20 năm, đang ngồi ở nhà viết một bài xã luận, một anh bạn H.O. gọi giật giọng:

-Bạn cứu bồ tôi với! Tôi đang bị cảnh sát bắt!

Tôi giật mình, hỏi:

-Sao? Sao lại bị cảnh sát bắt?

Bạn tôi thở ra:

-Tôi cũng chẳng biết làm sao nữa! Đang đi chợ trời ở Anaheim với bà xã, tự nhiên một con mẹ Mỹ chỉ tôi và la lên cái gì đó, rồi một lúc sau, Cảnh sát đến bắt tôi! Bây giờ họ đang định còng tay tôi!

Không kịp nghĩ suy, tôi vội nói với bạn:

-Bạn có cách nào cho tôi nói chuyện với cảnh sát được không?

Lúc đó, may mà bạn tôi đi với người bạn khác có mang theo một cái Cellular phone, bạn tôi vội đưa phôn cho anh cảnh sát. Vừa nghe tiếng "alo", tôi xưng tên ngay:

-Chào ông Cảnh sát, tôi tên là T., bạn của anh T. Tôi là cán sự Sở Xã hội, ông cho tôi được biết bạn tôi phạm tội gì không? Bạn tôi không biết tiếng Anh, nên tôi làm thông dịch cho anh ấy.

Anh chàng cảnh sát thấy tôi xưng là Cán sự Sở Xã Hội, cũng không thắc mắc gì mà cho tôi biết ngay là bạn tôi vi phạm luật Sexual Harassment khi nhòm vào ngực người phụ nữ đang đi tới. Tôi liền giải thích cho anh cảnh sát biết là bạn tôi là dân mới sang Mỹ, vốn là Sĩ Quan chiến đấu của Quân đội Việt Nam Cộng Hòa, người có rất nhiều huy chương,

trong đó có cả Anh Dũng Bội Tinh vì đã cứu mấy Sĩ quan Cố Vấn Mỹ, làm sao mà lại là người có hành vi bậy bạ được. Tôi hỏi luôn là người khiếu tố có ai làm chứng không?

Anh cảnh sát quay qua hỏi người đàn bà, bà này ú ớ nói “không”. Tôi được thể, nói với anh cảnh sát là “nếu như thế, thì có thể người bà này có máu kỳ thị! Nếu không có bằng chứng hoặc không có nhân chứng, thì không thể kết tội bạn tôi được, trừ khi tòa án đã xác tín việc khiếu nại của bà ta là có cơ sở. Yêu cầu ông cảnh sát thả ngay lập tức bạn tôi ra, kéo bạn tôi lại có thể thừa ngược lại thì rắc rối.” Anh cảnh sát nghe tôi nói có lý, bèn tha bạn tôi.

Sau này, khi Bộ Nhân Dụng Tiểu Bang California, cần tuyển Kiểm Tra Viên Tiểu Bang (California State Examiner) cho nhu cầu giải quyết những khiếu nại của dân chúng mỗi ngày một nhiều, tôi thi đậu và được gọi đi làm. Nhiệm vụ của văn phòng tôi là nhận các đơn khiếu nại của người thụ hưởng quyền lợi về Disability đã bị từ chối, rồi truy lục hồ sơ liên quan, phỏng vấn Bác Sĩ, Y tá... để tìm ra nguyên nhân tại sao đơn bị bác khước, để đi đến kết luận, cho người đứng đơn khiếu nại được hưởng quyền lợi hay cũng bác luôn theo kết luận của cấp dưới. Vì vai trò này khá quan trọng, để đưa đến việc thưa kiện cấp Tiểu Bang, cho nên tôi phải qua một khóa huấn luyện 6 tháng liền, trong đó có 2 tháng là về Sách Nhiễu Tình Dục (Sexual Harassment).

Note: hình trong bài này là minh họa

Việc Sách Nhiễu Tình Dục theo quan điểm của người Mỹ, có thể hoàn toàn xa lạ với người Việt mới qua.

Định Nghĩa của việc này khá tổng quát, có thể nói là khá mơ hồ:

“Việc quấy nhiễu người khác về phái tính là vi phạm luật. Sách nhiễu có thể là sự tiếp cận phái tính không được ưng thuận, đòi hỏi việc quan hệ tình dục, hoặc những cử chỉ, lời nói đụng chạm đến phái tính, nói chung.”

Sách nhiễu tình dục không nhất thiết phải là đụng chạm tay chân đến các bộ phận sinh dục, mà có thể bao gồm những lời nói về phái tính của người khác, như đàn ông mà nói

đùa về phụ nữ mà không được người phụ nữ cho phép. Ngược lại cũng thế vì người quấy nhiễu hay người bị quấy nhiễu có thể cùng một phái tính hay khác phái tính, nghĩa là đàn ông mà điều cốt đàn ông về khả năng tình dục cũng có thể bị thừa ra tòa! Mời người ta đi uống cà phê hai lần mà người ta từ chối, thì coi chừng, đừng có lần 3!

Điều này mới dễ sợ: Người sách nhiễu và người bị sách nhiễu có thể không biết rằng hành động mình làm là một sự sách nhiễu! Có nghĩa là đôi khi chỉ vô tình, nói hay làm điều gì mà chính người làm, người nói cũng không rõ đó là hành vi sách nhiễu! Hoặc ngay cả người bị sách nhiễu cũng không biết đó là hành vi sách nhiễu, nhưng nếu có người thứ ba "méc bu", thì lập tức việc làm vô ý thức đó biến thành tội!

Một ông nội nụng nịu, hôn hít bộ phận sinh dục của cháu trai ở trong bếp, bị hàng xóm nhìn thấy, đi báo với cảnh sát, ông nội kia lập tức ra tòa và bị tù! Một bà nội cứng cháu trai quá, cầm con chim của cháu mà lắc lắc, thế là bị họa, chỉ vì một người nào đó trông thấy.

Một trường hợp rất tội nghiệp cho một ông mới sang Mỹ. Hôm đó, đi chơi picnic với vợ con, thấy một cô bé 5, 6 tuổi vì tò mò chạy lại đứng gần nhìn gia đình ông đang bày đồ ăn ra chiếu, ông này thấy cháu bé xinh xinh thì giơ tay vuốt tóc cô bé, và cười cười nói bằng tiếng Việt "cháu xinh quá!". Bà mẹ cháu bé đứng ở xa, nhìn thấy ông già vuốt tóc con mình liền báo ngay cho cảnh sát. Một lúc sau, gia đình đang vui vẻ, thì đột nhiên, một anh cảnh sát xuất hiện, còng tay ông bố lôi đi.

Do đó, để tránh những trường hợp vô tình mà bị tai nạn, mọi người cần lưu ý khi tiếp xúc, trò chuyện với người Mỹ. Nói chuyện với người lạ, nên nhìn thẳng vào mặt người ta, cho dù đó là người đàn bà mặc xéch xi, hở hang tối đa. Nếu tầm nhìn của mình mà đọng lại trên chỗ hở đó, thì tùy, người đó thích thì tha, mà ghét thì mình chết!

Không được nhìn vào bụng, vào mông, hoặc bất kỳ phần thân thể nào của người khác, cho dù khác phái hay cùng phái tính. Nếu là khác phái tính thì là tội quấy nhiễu tình dục, nếu là người cùng phái thì là chuyện mời gọi "gay" hay "lesbian". Đàng nào cũng mắc tội.

Đàn ông bắt tay với phụ nữ cũng không được nắm lâu quá, không được lắc, hay bóp chặt! Tuyệt đối không nắm tay người ta bằng cả hai tay vì người khác coi mình là "gay" hay "lesbian" ngay. Nhìn đàn bà Mỹ mà cười khàn khàn cũng không được. Đó là cười gợi tình! Muốn khen người ta đẹp thì cũng phải rất cẩn thận, thôi thì thà đừng khen, chắc ăn hơn, vì khen người ta đẹp là có ý muốn tán tỉnh rồi. Người Mỹ coi vậy cũng rất kỳ thị, nếu là đàn ông Mỹ khen thì OK, còn người Việt mình mà khen đàn bà Mỹ đẹp thì coi chừng có chuyện lớn. Dĩ nhiên, không ai cấm khen, mà chỉ cấm khen kiểu bình dân, tầm thường, vô duyên.

Đi làm sở Mỹ, nếu được phụ nữ Mỹ tán tỉnh, thì thường người mình tìm cách bỏ qua, hoặc thậm trọng nhận lời vì chả biết bà ấy hứng khởi tán thật lúc nào và chán mình lúc nào. Gặp lúc bà ấy đang có chuyện bực mình, mà mình lại thân thiện tưởng như mọi ngày vẫn thế, thì coi chừng có lúc bà ấy đang khó chịu, bà ấy la lên, là mình mất mạng.

Rất tiếc là có một số người Việt mình cứ quen tay, quen chân như ở Việt Nam, hể đứng sau lưng những thiếu nữ làm chung với mình thì cứ tự nhiên sờ tóc, sờ móng hoặc mạnh bạo hơn thì ôm lưng người ta khi người ta đang cúi xuống làm gì đó, hoặc in ấn, hoặc lấy nước uống ở máy nước gần bàn giấy. Vì thế, mà có một ông Việt, giữ chức Quản trị viên chương trình (coordinator) cho một tổ chức bất vụ lợi của người Việt mắc bệnh thích sờ, nên dù bị cảnh cáo hai lần rồi, vẫn để cho "bàn tay năm ngón đi hoang" đến nỗi thân bại, danh liệt, mất dóp, vợ bỏ, con chê, bạn bè cười thối mũi.

Một nhạc sĩ dương cầm cũng chỉ vì quen tay, đứng sau lưng học trò, thì để tay lên vai học trò hoặc nhẹ nhàng ôm eo của học trò gái, ra vẻ thân tình, nhưng xui, bị cha mẹ đi thưa, lãnh đạn.

Trở lại hồi tôi làm ở Bộ Nhân Dụng, tôi bị tổ trác vì được hai bà .. thương! Một bà là đồng nghiệp Mẹ của tôi, một bà Mỹ trắng là xếp trực tiếp của tôi, to con, kên đời. Bà Mẹ thì hơi thấp, ly dị, cứ mỗi sáng, bà vừa bước vào cửa phòng, thấy tôi là chu mỏ ra hôn gió, rồi đợi lúc trưa, giờ "lunch", bà lại bàn của tôi, đứng trước bàn, hai tay chống xuống bàn, để khoe hai quả bưởi Biên Hòa của bà lúc lắc trước mặt tôi. Không biết làm gì hơn, tôi chỉ nghiêng rặng, chịu trận, nói chuyện với bà mà tránh nhìn hai quả bưởi đung đưa. Tôi biết là lúc bà thích tôi, thì khoe cho tôi ngó, nhưng lỡ tôi làm điều gì mà mất lòng bà, thì ôi thôi, chỉ có từ chết đến bị thương! Bà này dụ tôi đi ăn tối hoài, mà tôi không dám nhận lời, chỉ cười hì hì cho qua chuyện. Điều tôi đề phòng rất có lý, nếu không thì đã chết mất xác! Bà Xếp lớn thích đứng sau lưng tôi, nhìn vào màn hình máy Computer của tôi, ấn Bưởi của bà vào lưng tôi trong khi hai tay bà bỏ hai bên sườn tôi, làm bộ đánh máy chữ giùm tôi. Vì né Bưởi của bà, nên tôi gần như bẹp dí xuống bàn! Tôi ớn nhất là hơi thở bà cứ phì phò bên tai, thơm thơm, làm cho tay chân tôi run rẩy, tim tôi đập mất trật tự. Nhưng vì tính cẩn thận, sợ đàn bà Mỹ hay thay đổi, nên tôi ghi lại hết những lần mà bà ấy tấn công tôi, ngày nào, làm gì, nói gì.. vào trong nhật ký. Đúng như tôi dự đoán, sau hai năm làm đủ cách khêu gợi tôi, không được, vào ngày kỷ niệm 2 năm làm việc, bà gọi tôi vào phòng và báo cho tôi biết là bà đuổi tôi, không lý do. Tôi cười: "Well, no problem! You go ahead and fire me! I am fine!"

Rồi tôi về bàn, gửi ngay một bức thư ngắn cho bà Tổng Giám Đốc, nói tôi cần gặp bà gấp. Bà Tổng cho gọi tôi vào, tôi đưa cho bà coi lá thư trần tình của tôi, ghi lại tất cả những hành động nào mà bà Giám của tôi đối xử với tôi. Bà Tổng đọc xong thư tôi, thì run lên và nói: "Ông lấy bút ghi ngay vào cuối thư là hứa sẽ không thưa Bà ra tòa, thì tôi xử cho ông ngay!"

Tôi nói: "Tôi chỉ cần giữ việc làm chứ không muốn thưa gửi gì cả!" rồi tôi viết và ký theo lời bà đọc. Sau đó, bà Tổng cho họp khẩn cấp Giám Đốc các cấp, trong 3 ngày liên tiếp rồi báo cho tôi biết bà Tổng đã cho bà Giám kia nghỉ việc rồi! Đó là một kinh nghiệm quan trọng mà tôi cần chia sẻ với những ai vô tình không rõ.

Còn với người mắc bệnh không kiểm soát được "bàn tay năm ngón đi hoang" thì thôi, chào thua.